

(0138)

LA CAMPANA DE GRACIA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. - BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. - ESTRANGER, 2'50

LA BUTIFARRA DE LA LLIBERTAT

—Ha arribat l'hora de ventar-li caixalada.

Les consultes

Què caldrà fer al Marroc? Caldrà reconquerir per les armes tot el terreny perdut? O incllar una acció política? O limitar-nos a ocupar la línia del riu Keri? O deixar-ho córrer? Diu que, quan la situació de Melilla estigui militarment assegurada, es plantejarà en tota sa integritat aquest problema—barreja de problemes diversos i greus—i vindran consultes.

Consultes a qui? Sembla que seran consultats els caps polítics, i els prohoms, i els presidents d'això i els ex presidents d'allò. Però és el cas que ara no es tracta solament d'una crisi ministerial, sinó d'una crisi molt més fonda, d'un problema molt més greu que el de la designació de ministres i alt personal. La pitjor cosa que podria succeir és que el problema del Marroc servis com l'anell al dit, de plataforma als uns i als altres per entaular la batalla prehistòrica dels conservadors i els lliberals, de la concentració conservadora i de la concentració lliberal.

Estarà molt bé que hi hagi consultes. Però cal consultar als qui tenen veritablement una representació del país. I tothom sap que els caps de partit, els prohomenets de la vella política, tant si duen el rètol lliberal com el rètol conservador, no representen res, no tenen el mandat ni la confiança del poble. Allò que aqueixa gent digui, serà el seu parer particular. Però ningú els ha autoritzat perquè parlin en nom de l'opinió dels ciutadans, que són els que han de posar en el tràgic problema la sang i els diners.

Consultes? Molt bé. Però que es consulti al país, no precsament als polítics desacreditats i desautoritzats.

ABD-EL-KRIM

Oe la massa hòrdica riffenya ha sorgit aquest nom breu, incisiu i tallant, nom de guerra. Primer parlàvem de l'harca, és a dir, de la multitud exclusivament dinàmica, sense articulació ni jerarquies; l'harca tradicional que han tingut sempre enfront, en totes les dades històriques, les tropes espanyoles. Poc a poc reucla l'harca i avença un nom i un home: Abd-el-Krim.

Ja és famós a Espanya, i amb raó pel Marroc. És l'etern heroi, que esdevé mític, de totes les guerres religioses i de independència. Solament que aquest no extreu el seu prestigi d'una autoritat hereditària, sinó de les seves facultats, i ara de la seva fortuna guerrera. Més que un Raisuli, és un Abd-el-Kader, el cabdill de la guerra argelina. Com aquest anuncia que vol fer una guerra cavalleresca, i a l'europea, transformant així tot el caràcter de la lluita riffenya.

Un home, tenen un home els riffenyis; però aquest home abans era nostre; aquest home estimava a Espanya, va viure i va estudiar a Espanya. Intel·ligent, veuria que la causa espanyola podia ésser incorporada al sentiment d'un marroquí amb afany civilitzador, i de la mateixa manera que els afrancesats espanyols volgueren i serviren a Espanya per un ideal superior al d'una dinastia, Abd-el-Krim devia servir a Espanya empès per un ideal de superar la seva raça.

Què és, doncs, lo que l'ha eliminat de la nostra causa? Què ha vist, què ha escoltat, què ha sofert, per a retornar-se'n al Riff entre mig dels seus i predicar la guerra? Per què va venir cap a nosaltres? Per què se'n va anar? Si dugues preguntes s'han de formular i han de tenir una resposta a Melilla, són aquestes: Què trobava a Espanya Abd-el-Krim, per a solidaritzar-se amb ella? Què hi deixa de veure, per a desertar? És a dir, per què abans de la desfeta bèl·lica, se produí la desfeta psicològica?

Triomfaran les tropes espanyoles a Melilla, vindran el triomf i la revanxa; tornarem a avançar, aquesta vegada amb una guerrera solemnitat; però, explicació per al passat i llicó per al pervindre, restaran les dugues preguntes: Per quines causes Abd-el-Krim ens va donar la seva amistat, i per quines altres causes ens projecta el seu odi? Tot el problema del Marroc se concentra en aques-

tes preguntes. Quan sabrem respondre a la segona, haurem aconseguit la més forta victòria. Perquè si l'estratègia és imprescindible, també ho és la psicologia, i saber lo que passa en l'ànima d'Abd-el-Krim és saber lo que passa en l'ànima dels moros.

PARADOX

La Rússia dels soviets

El triomf del bolxevisme va produir una ventada de bogeria que va capgirar molts cervells i va sotraquejar moltes consciències. No pocs il·lusos creien imminent un capgirell social que portaria als habitants de Pekin als pisos del Passeig de Gràcia. Un diari poca-solta anunciava en lletres grosses que molt aviat veuríem al Papa escombrant els carrers de Roma.

Els que per snobisme, per sport o per conveniència se dediquen a enganyar al poble, van aprofitar aquell estat de consciència social produït per la guerra i per la foguerada russa i van dirigir tots els seus esforços a la desorganització del proletariat, acusant de reaccionaris les organitzacions obreristes que com l'Unió de treballadors anglesa, la C. G. T. de França i el partit socialista espanyol, no van voler mossegar l'am comunista.

Nosaltres des de els primers moments compreguerem que aquella mena de claror que venia de Rússia no era pas l'aurora d'un Sol de Justícia sinó la rojor sinistra d'una foguera destinada a devorar totes les llibertats conquerides a força de revolucions. I, amics de dir sempre la veritat al poble a qui no tenim cap interès en enganyar, exposarem clarament lo que ens semblava de aquella situació creada a Rússia per una organització social que privava als obrers de les dugues coses més essencials al home: el pa i la llibertat.

Aquella franquesa nostra ens valgué carinyoses reconvençions de bons amics que patien del contagi comunista, aspres recominacions d'escriptors sincerament enamorats de les rojors *dernier cri*, grollers insults dels ximplos o malvats que per tabaleria o per interès formen l'escuma de tots els moviments socials.

Mentres va durar l'engrescament, vàrem dir-hi serenament la nostra. Quan el temps ens ha anat donant la raó i les masses obreres s'han anat refredant dels seus entusiasmes comunistes, hem callat perquè ja no calia el nostre esforç per a curar la greu malura.

Avui que, malhauradament, la fam i la peste han convertit a Rússia en un infern, no

volem parlar de la responsabilitat del nou règim en aquest estat de coses i fent-nos ressó del clam que a Europa dirigeix En Gorki, demanem que una onada de pietat universal porti un consol a tots aquells milions de germans nostres que, sobre un terreny fèrtil i atapeït de riqueses, cauen morts de fam i de misèria.

JEPH DE JESPU

La llicó de Rússia

ualsevulga que sigui l'exageració que hi hagi en les notícies que sobre la situació de Rússia publica la premsa, és un fet cert, evident, provat, i confessat oficialment pels mateixos bolxevistes, que a la República dels Soviets hi ha una fam horrible, la qual, aliada amb el còlera, està acabant de devastar aquell ample i llunyà país de tragèdia.

Davant aquest fet, la més elemental obligació de tots els homes sincers, és el proclamar el fracàs complet i definitiu del règim sovieta. Els règims, com els arbres, es coneixen pels seus fruits. I al cap de quatre anys de governar a Rússia els bolxevistes, la terra russa és més pobre, més infelís, més trista i més esclava que mai.

No hi valen excuses. No hi valen raons. Ara no es pot donar la culpa al bloqueig, que no tingué mai cap importància pràctica i que ja fa temps que no existeix. Tampoc es pot dir que es tracti d'una situació pasatgera, deguda al trànsit de l'un règim a l'altre. La curva de la situació russa ha anat baixant gradualment en els quatre anys darrers. El sistema econòmic socialista ha fracassat. I no ha fracassat per culpa de tals o quals circumstàncies desfavorables. Ha fracassat per sí mateix, per la interna falsitat dels seus principis i dels seus procediments. Ben mirat, l'assaig sovieta s'ha realitzat en condicions històricament favorables. El altres règims nous que havem vist al món, han hagut de lluitar en els seus començaments amb dificultats pitjors i més nombroses.

Si l'assaig rus no ha reeixit, és perquè no podia reeixir. Cal proclamar aquesta veritat. Cal que els equivocats ho confessin noblement. Mes val, per els interessos i per els ideals de la classe obrera, que es fassi la confessió de l'error, que no pas que es persisteixi, per amor propi, tossuderia i fanatisme, en seguir per camins que porten a tant esborronadors resultats.

Lenin mateix ha confessat l'error, i ha volgut esmenar-lo. Aquells que avui, en els països occidentals, continuen mantenint els principis bolxevistes viuen amb retràs respecte als fets, els quals van més depressa que el seu cervell. No cal ésser més leninistes que Lenin.

Tant inadmissible és aquesta tossuderia, com la lògica dels conservadors de per aquí, que veuen en l'enfonsada de la Rússia soviética una demostració de les excelències del règim capitalista actual. Això no és això. Que el règim de Rússia sigui dolent, no vol dir que sigui bo el règim de fóra de Rússia. Vol dir, només, que per a arribar a un règim millor per al proletariat i per a l'humanitat entera, cal seguir un camí molt diferent del que a Rússia s'ha seguit. Ni hem de seguir el camí errat, ni hem de resignar-nos per sempre a viure aturats en el present règim social.

FULMEN

Espurnes

DES DE VILAGROGA

Perdoni, senyor director, si la passada setmana vareig declarar-me en vaga; però és el cas que l'altre dia la Mònica, la senyora portera, va emprendre a la de casa, i a boca de jarro, com vulgarment se diu, va engegar-li, mot més mot-ménys, aquesta carretilla: «Vaja, em sembla mentida que trobant-se ja tots els demés veïns estiuiejant fora de Barcelona,

vostès, que també poden fer-ho, restin encara a ciutat, sofrint els raigs del sol de la caniguila, causa de tantíssims trastorns en el cèlèbro de moltes persones. Ah, si una servidora pogués deixar el maleït quíoscol!»

Ignoro fins a quins graus alcança l'ascendent que té la Mònica sobre la meua dona; lo que sé d'una manera certa és que la Riteta truca a la porta del pis, en una forma que mai havia trucat; que al anar a obrir la vegi amb els ulls humitosos i que, sense donar-me temps a preguntar-li lo que li passava, em digué amb to sentimental, capaç d'enternir al propi senyor La Cierva:

—Es convenient, és precís i és indispensable que anem a passar el que resta d'istiu... què't diré jo?... encara que sigui en un corral de qualque femetaire de la Bordeta.

Convençut de que tota oposició era endebades, no sé pas com ens les vam apanyar: la qüestió és que el dijous, a l'hora de la siesta, amarats de suor i escoltant bò-i defallits les cançons de les cigales, quedàvem instal·lats en els baixos d'un casal del poblet de Vilagroga.

**

Impressions? No puc donar-ne cap perquè no n'he rebuda cap, ja que tot el meu afany, des de que som arribats al poble, consisteix en cercar la manera d'exterminar els mosquits, quines fiblades ens han deixat totes les parts del cos curulles de butllofes.

Com que només se'n veuen ja alguns milers, crec que dintre d'un parell de dies hauré acabat amb ells i aleshores procuraré orientar-me. Pensi que n'hi havia a milions; quasi, quasi tants com analfabets hi ha a Espanya.

**

Escriv aquestes lletres a l'exclusiu objecte de que, tant vostè com els vo'luts lectors, no's diguessin per als seus endintres: «Que s'ha despedit a la francesa En Tatis?»

Emperò, malgrat els meus desitjos, no sé si arribaran a temps per a ésser publicades en el número d'aquesta setmana, car, desconecent l'organització del servei postal en aquest poble, he decidit entregar-les an En Tofol, un papanates que viu al costat de casa, qui m'ha indicat que té de vindre a Barcelona, si bé no té la seguretat de si ho farà demà al matí o per les festes de Nadal.

**

Constí de totes maneres que'm considero complert amb el meu deure i constí també que, lliure en absolut de les impertinències de la mosquitada, em serà grat, altra volta, reanudar les nostres relacions.

En el entrellat rebí, tots plegats, la sincera salutació d'En

TATIS

P. D.—En aquest moment em compareix el més xic de la colla amb una butllofa a la punta del nas, que talment sembla un Montgolfier.

¡Guerra a los mosquitos! ¡Guerraaaaa!!...

Vilagroga, agost de 1921.

La llana és inestroncable

França, s'ha donat ara de poc, el cas següent, que diu com és difícil treure absolutament la llana del clatell d'alguns feliçresos.

Un capellà rural, venia, des de fa una pila d'anys, dedicant-se a la curació dels porcs, ciència en la que semblava haver-se especialitzat.

La nomenada adquirida pel mossèn era tanta, que a la casa on vivia semblava talment haver-hi un continuu *jubileo*. Tal era el tràngol de visitants que hi aflluïen en demanda de consell:

—Mossèn X., que el nostre garrí no sabem que té... Que fa uns dies que vomita... Que la dona, i jo, a la mainada, estem desconsolats.

L'ensotanat, de respondre:

—Si el garrí vomita, no hi ha dubte de

que té l'estòmac alterat. Si té l'estòmac a'terrat, és que vos o els vostres haureu ofès a tal o qual Sant del Paradís.

—Haurà sigut sense malícia.

—Volgent, o no volgent, estic cert de que heu agravat a una personalitat de les que componen la Cort del Pare Etern. La malaltia del porc, no pot obeir a altre cosa que a una venjança del cel.

Més afligit i més apurat que mai, esclatava l'infelicitat pagès en un plor.

Reprenia el capellà:

—No desesperis, que per a tot hi ha solució. Fent dir unes misses al Sant molestat, obtindrem remei pel garri.

La tribulació del llonsa, no era obstacle perquè afluiqués la mosca. Generalment, es contentava el pare d'ànimes, amb una vintena de francs, que de la faixa del pagès, passaven a la butxaca de les seves calces.

Les més de les vegades sanava el porc, lo que feia pensar al babau propietari, que estava el mossèn investit d'un poder sobrenatural.

Fins que descobert el joc, ha sigut el corder portat davant del jutge, que l'ha condemnat a pagar una forta penyora, per exercici ilegal de la medicina veterinària.

Si disposessim d'autoritat suficient per a donar un consell, recomanariem al aixerrat capellà que un cop resolt l'entranca, deixés els porcs, i es dediqués a curar llusos, en forma de pagès.

Amb seguretat, li sobriaria parròquia.

BRINDIS

Alço la copa per vo-altres, dones de món; vosaltres, les de les rialles plenes, fortes, hipòcrites unes voltes, veritat altres, ben poques; vosaltres, les qui en les vostres galtes deformades de tants petons, no hi escauen i no hi tenen vida les llàgrimes que alguna vegada proven de saltar dels ulls; vosaltres, les de les paraules banals i picaresques, les dels jocs atrevits; vosaltres, ocells de nit, que la llum del Sol vos mortifica, i teniu la virtut d'ubriagar-vos, sempre que l'home esplèndid o el burgès estúpid us en dóna ocasió; vosaltres, que heu besat més llavis que les abelles no han xuclat nèctar de les flors; vosaltres, les de noms fingits, de promeses mentideres, les que de nit doneu vida i alegria an els nostres carrers, qu'els devots i senyors Esteves estan dintre son llit virginal, o juguen al «dòmino» amb la família; vosaltres, que no sabeu res de res, que no heu mai a ningú estimat, ni estimareu, ni sabeu lo que és Amor, ni us convé, ni ho necessiteu; vosaltres, les dones de cafès-concerts, de music-halls, de cabarets... salut!

A vosaltres, dones del plaer, de l'alegria de la llum artificial, tant com tot lo vostre, jo us saludo!

A vosaltres, que us rieu d'aquell, de mí i de tothom, que sou lo únic que fa que oblidem per uns instants tots els convencionalismes, tots els formalismes que'ns encarcaren; vosaltres, dones de cervells buits, d'ànima si no occida ben esquifida, de cor revestit de bitllets de Banc, que nosaltres, estúpids, tan seriosos, fem que vinguin a nostres carteres, i que tan innocentment venen a les vostres mentideres mans; vosaltres, totes, de la del més petit café-concert a la del més luxós i esplèndid foye, jo us saludo!

Bevem, bevem tots a la vegada; ubriaguem-nos amb aquest vi que vosaltres tantes voltes us hi heu ubriagat; bevem, bevem; les copes-que vessin; bevem, que ja vindrà la llum del Sol i ens amagarem; bevem, que'n sobrarà encara per demà, per l'altre dia i per l'altre i per sempre; bevem!

A totes, a les que heu llençat a l'aire més xiscles, més paraules mentideres, més rialles hipòcrites, més abraçades forçades, més petons pagats, a totes i a cada una de vosaltres, salut!

Moriré jo, morireu vosaltres; però les rialles, els crits, els petons i les abraçades subsistirán, n'hi hauran sempre, sempre...

Per vosaltres, dones de món, alço la copa. Bevem, bevem eternament; ara i sempre, a totes i a cada una de vosaltres, salut!

AGUSTÍ VERGÉS

La pobra humanitat

Segueix la ratxada de crims

Els qui des de la primera joventut ens preocupàrem candidament de la bondat i de la perfecció, somniant en paratges florits i enfruitat esponerosament, en una mena de jardí de les Hespèrides, a través, presos de la més deprimiment de les decepcions, un desert amb escassíssims oasis.

I ço que més ens amarga és que aqueixos arbricons, que són els infants, creixin amb tan poc escalf de bé i en un ambient enmetzinat. Forçosament donaràn mals fruits a la Societat.

L'automòbil el gran amic dels senyors Esteves i Estevets d'avui, porta aqueix fill plè de fatuitat i degenerat del progrés tan neurastènic que patim, entre atropells i accidents ha fet més feina de supressió humana que una peste.

Fa poc hi tornà a haver ferits i morts amb motiu d'uns accidents en una caravana i el «puede el baile continuar» fou oposat a tot enlairat sentiment humanitari.

En totes les classes socials prevaleixen l'egoisme, la brutalitat i el desamor al pròxim.

A. F. i B.

Davant d'un tros de glas

(FILOSOFIES D'ESTIU)

Ja me l'han portat a l'últim!
Quin tros de glas!... Ni un cristall té tan bella transparència!
Avui, que va tan escàs,
és una dita tenir-lo
aquí, a l'alcarç de la mà
brillant, tort, com una imatge
dels icebergs colossals
que a les regions hiperbòries
alberguen als óssos blancs.

Quina tarda més bonica
passaré, saborejant
la frescura que s'amaga
dintre d'aquest bloc gemat!
Que me'n promet de delícies!...

Veiam, veiam, tirem plans,
que'l glas, ara, és cosa sèria
i no se'l deu malgastar,
empleant-lo sense solta,
com un element banal.

Pensar que és fet sota zero!...

Sota zero, en uns instants
en que'l termòmetre marca,
cap amunt, la mar de graus!
Com ha progressat l'indústria,
en aquests darrers vint anys!...

L'ESCOLA NOVA

Ja's mostra l'escola nova,
esbelta, de cara al sol;
ella n'és evident prova
de tot quant el poble vol.

Vol posseir-ne cultura
per a'ls seus fills estimats
i vol estar-né a l'altura
dels pobles civilitzats.

L'escola mostra amb fermesa
dels pobles la llur grandesa
i els fa lliures i els fa grans.

I, demanant ensenyança,
del progrés en la grandança
tots es van donant les mans.

F. PALAU CASELLAS

MOLT BÉ, MOLT BÉ

SOMETENTISTES A MELILLA

Entre els molts oferiments que en aquests dies s'ha fet al Govern se dice—serà veritat tanta b'leza?—que l'element jove del nostre sometent s'ha ofert per a constituir un nou *tercio voluntario* amb objecte de combatre al costat dels nostres valents soldats contra el *moro infiel i traïdor*.

Així es dedueix, al menys, d'un dels telegrams de Madrid publicat per La Vanguardia.

No cal dir que nosaltres, fervents i devotíssims patriotes, disposats a sacrificar mil veces nuestras vidas y a derramar nuestra generosa sangre por la Patria cuya honra está en estos criticos momentos en el Rif, celebrarem de tot cor que's confirmi aital noticia, desitjant que la millor sort corone el patriótico y generoso esfuerzo del nostre invicte sometent barceloní.

Muera el moro!
Viva el somalén!
Gloria a España!

I... preparem-nos a obrir una subscripció popular per aixecar un monumental arc de triomf el dia que tornin, triomfants i coberts de glòria, els nostres braus sometentistes, en l'heroisme dels quals ha confiado siempre Cataluña española.

I que la moreneta de Montserrat, la seva excelsa Patrona, els lliuri de pendre mal. Amén.

Abans, quan l'estiu venia i necessitàvem glas, haviem d'anà a cercar-lo al Montseny, als pous nevat de la més alta muntanya, i no costava poc car!...

Avui, mireu amb quin garbo una màquina us el fa tan pur i tan clar com l'aigua i més fort que'l natural.

Ara, aquest, ha de servir-me per tres coses: per posar en fresc el vi que hem de beure; per refrigerar, de pas, una miqueta de fruita, i per donà un tó glacial al cantiret d'aigua clara que m'acaben de pujar i que, «a pal sec», té, aquests dies, un regust... massa estival.

No; que diguin lo que vulguin: les excel·lències del glas jamai seran prou cantades. Sense ell, pobra humanitat, quan la senyora canícula vé a dà un tom per aquí baix, i el sol asseca les goles i la suor corre a mars!...

Mercès al seu grat auxili, la calor no se sent tant, les hores passen més dolces, la fatiga del treball resulta molt atenuada i l'home...

Què és això? Ai, ai!...
Bona l'hem feta, Geroni!
Sí que estic ben arreglat!
Mentre jo tirava càlculs,
se m'ha disolt tot el glas.
De modo que, adéu enomnis!
adéu deliciosos plans!
Ve't aquí les conseqüències
del massa filosofar!...

C. GUMA

Cap geperut es veu el gep

En Romanones, és de tots els polítics espanyols, el més apte per a amenitzar les vacances del estiu. Al menys,—i a part altres condicions que en ell concorren,—pot dir-se que és el més fresc.

Des de fa uns dies, es troba En Romanones a França, on anà,—digué,—per a sotraure's a tot comentari. Fugint de fam i de feina, diríem nosaltres, partidaris de nomenar cada cosa pel seu veritable nom.

A França, i a desgrat del seu propòsit de romandre lluny de les coses de la política, no ha sabut estar-se de parlar, falmant com si es trobés en plena *Puerta del Sol*.

La "harea" inútil

Els moros pitjors són els que tenim dintre de casa

per la censura governativa

EL SENYOR ESTEVE, PACIFICADOR

- Després de Barcelona, el Rif.

Les seves declaracions, han sigut aigua calenta. La frescor que com a polític l'acompanya, no ha sigut prou a infundir al verb romanonista una alenada de sinceritat que excusés les ganes de garlar i de fer-se veure, extrems fonamentals de les manifestacions fetes als periodistes. Quatre banalitats per a sortir del pas, i parin de comptar.

Si fa o no fa, lo que digué en sortir de Madrid, moments abans de pujar al tren.

Que el Govern no resistirà l'empenta de les Corts, que de tots els assumptes a resoldre és el que fa referència a la renovació del contracte amb el Banc d'Espanya, el més urgent i delicat; que no passarem el mes de octubre, sense veure an En Maura ocupar la presidència del Consell... Com a final de aquest rosari de banalitats, una plantofada al pobre Lema, ministre d'Estat inamovible, que amb prou feines si és ja d'aquest món.

Adoptant un caient tràgic, censurà En Romanones lo que ell diu afany d'exhibició del pobre senyor marquès, al qui culpà del vici d'enraonar massa sovint al públic.

Cap geperut es veu el gep.

Ha fet constar En Romanones, que les responsabilitats que de la conducta observada per En Lema poguessin derivar-se, les declina ell an absolut.

Mirin que parlar de responsabilitats...

Si les responsabilitats es fessin efectives, què seria d'aquest i dels altres Romanones que infesten el país?

REPICS

De entre tots els gèneres de literatura coneguts, lo que està ara més de moda i a l'ordre del dia és la anècdota guerrera.

Cent mil historietes més o menys autèntiques eixiran d'aquesta guerra. I és comprèn.

Està ara en lluita brava contra uns enemics que són mateix que feres, la terra que té més fama de valenta.

De valenta i de fantasiara.

Per què com els seus fills tenen sang mora i imaginació meridional.

Tot contristat, l'Allendesalazar es lamenta de que En Maura no vulgui acceptar la presidència del Govern.

En aqueixos moments i en les presents circumstàncies, no te res de particular que don Antoni faci el oní.

Qualsevol carrega amb el mort!

Oh, i ell, que és tant viu!

Llegeixo:

«DIPUTADOS QUE SE OFRECEN».

Serà En Salvatella?... Serà En Cambó?

Perquè aquests s'han ofert ja tantes vegades a sacrificar-se per la pàtria, que no'ls vé d'un sacrifici més o menos.

Ultima hora!!!

Ja sabem qui és un dels que s'han ofert:

El sanyó Sala.

Ara li fan el mànec.

Sabeu què demanen els republicans i socialistes de Madrid?

Quasi res!...

Demanen que el Govern aixequi la suspensió de garanties.

Santa Innocència!...

Precisament ara que, amb la qüestió Marroc el Govern ens escamoteja una garantia més: la garantia del èxit.

Maleïts siguin els ineptes governants; ells tenen la culpa de tot.

A la taverna de «La Mina» ho deia l'altre dia un gitanet andaluc:

— ¿Cómo nos van a dejar el Monte Arrui?... Arruinado. ¿Qué han hecho con Zeluán?... ¡Ze lu an comio!

Per tota Espanya va córrer la veu l'altre dia de que el comte de Romanones havia sigut víctima d'un atemptat.

No se'n donarà pas poc, de pisto, l'il·lustre coixet.

Perquè això dels atemptats, quan resulten mentida, és una cosa que vesteix molt.

Sembla cosa descomptada que així que's normalitzin la tranquil·litat i la confiança, el govern de l'Allende dimittirà.

Ara lo que no's preveu és qui serà l'hereu de l'olla abandonada.

En Romanones?... Té mines al Rif, i seria part excessivament interessada.

En Lerroix?... No n'hi té, però voldria fer-se'n'hi unes quantes.

Jo del rei cridaria an En Marcellí Domingo.

Primerament va correr la veu que el rei marxava cap a Melilla.

La nova fou desmentida l'endemà.

Ara es diu que don Alfons anirà al Rif quan tornem a tenir ben nostres i ben assegurats una cinquantena de quilòmetres més enllà de Zeluán. Lo que més convingui.

Ha sigut consagrat bisbe auxiliar de Burgos el doctor Jaume Viladrich, fill de Lleida.

A Burgos hi han ara, doncs, dos bisbes catalans.

Un lligaire ho comentava l'altre dia tot satisfet:

— Això és la penetració pacífica!...

Es prepara una excursió al Pol Nord en avió. Ja és atreviment.

«Hoy las ciencias adelantan que es una barbaridad».

Vés qui li tenia de dir an En Francisquet

Cambó que aniria en yacht a Rússia, ara que per aquelles terres hi ha tanta fam.

Ja estem veient an En Pol anant-li a portar viveres en aeroplà, com els aviadors de Melilla amb el general Navarro.

Sembla que va endavant el projecte de crear una minoria d'esquerra catalanista a dintre de la Mancomunitat.

Dos petits diputats s'han emprès la taleia.

Pobrets!...

Seran devorats en un santiament.

¿Que no ho veuen que és llei de naturalesa que el peix gros se mengi al petit?

El faran amb patatetes novelles; ja ho sentirem a dir.

S'està preparant una missió de vint pares jesuïtes que tenen d'anar a la Índia a fer prosèlits per al catolicisme.

Es diu que la residència d'aqueixos vint jesuïtes serà la capital de Bombay.

Ara sí, doncs, que haurem de canviar a l'inversa aquella frase cèlebre: «Peor están en Bombay».

Nostres il·lustres jaumins, enviaren el dia de Sant Jaume un sentit i carinyós telegrama de felicitació al quefe.

Un tros de paper que En Jaumet s'haurà passat per sota l'aixel·la.

Perquè no li enviaven un paquet de calliquenyos?

Calliquenyos triats dels del requeté; hauria estat el millor obsequi: una guàrdia d'honor per a tota la vida.

Anècdota napoleònica.

Bonaparte, enterat de que un dels seus oficials aixecava tot sovint el colze, va cridar-lo un dia a la seva presència.

— Estimat coronel—va dir-li—no convé que begueu tant.

Amb tota naturalitat i somrient, respongué l'oficial:

— Oh, Magestat!... Jo, sempre que béc, ho faig a la vostra salut; i per la vostra salut... no's fa mai massa.

Aquest número ha passat per la censura governativa